

Превод от английски език на разказите

”Telling” на **Ивлин Конлън**, “Seven Pictures Not Taken” на **Ема Донахю**, “The Strangest Feeling In Bernard`s Bathroom” и „The Story Of The German Parachutist Who Landed Forty-Two Years Later” на **Ейдън Матюс**, публикувани в сборника “The Scribner Book Of Irish Writing”

Превод от английски: Юлия Топкарова

Рецензент: Иглика Василева

Ивлин Конлън

Да разкажем

Един много добър ирландски писател беше организирал семинар за група вероятно талантиливи творци жени. Той беше от дванадесетимата най-добри. „Късметлия,” мислеше М., „четирима от дванадесетте са жени. Неудачник (защото по същото време мислела, че това си е чист късмет, а не измама, с която да се решават тези неща), никой друг не знаеше, че четирима от дванадесетте са жени.” За нея беше удоволствие да бъде в една стая с този човек, не защото мислеше, че може да научи нещо от него, въпреки че той имаше на какво да я научи, а и не искаше да се обучава на онова, което знае той, тя стоеше настрана от този род неща, на висота, която би й дала по-добра представа. Въпреки това беше доволна, защото начинът, по който им говореше, дори и малко разсеян, показваше скромност, която страхотно я изненада.

В стаята имаше още осем човека освен М., един от които се надяваше да напише роман, трима – разказ, вече влюбени в опасната задушевност на тази литературна форма, двама вероятни поети, един поет и една, която мечтаеше да

бъде драматург, но нямаше такива надежди, ако основната част от това да бъдеш драматург означава да имаш представена пиеса. Може би имаше и други, но М. не се сещаше за тях. Един от поклонниците на късия разказ беше лесбийка, откровена, безгрижна личност, на която се привиждаха някои неща, които другите дори не можеха да чуят и играеше „ Уомън`с диско” всеки четвъртък вечер. Великият писател ѝ задаваше много въпроси, а тя отговаряше сякаш знаеше какво очаква той. Не обърна много внимание на М, защото мястото, на което тя копнееше да стои, я правеше почти невидима. Творейки поетите откъсват част от себе си, дори концентрирането беше трудно и кой знаеше вече дали романистката беше подготвена да превърне работата си в свой житейски път. Следобед слънцето проблясваше внезапно, както само в Ирландия, и тъй като вече бяха уморени от опитите да обяснят своето съществуване един на друг и на самите себе си, след обяда изпаднаха в летаргия, някои почесваха крака.

Тогава писателят им разказа история. И им каза как да я напишат. Мъж и жена в Западна Ирландия били женени. Имали две деца. Мъжът рядко стоял в къщи, защото през лятото прекарвал времето си с туристи, показвал им това и онова, бил страхотен компаньон. Туристите мислели, че той е солта на земята и си спомняли за него от време на време наред Англия или на магистралата около месец след почивката си. През зимата поработвал в занемарената си ферма, но по-голяма част от времето си прекарвал в пъба¹, където атмосферата била по-приятна, отколкото у дома. В пъба било тъмно, но така било и навсякъде другаде. Приглушената светлина и „Гинес”-ът² го потискали, а сигурното прибиране в къщи го правело дори раздразнителен. Какво се случвало зад вратата, когато я затварял всяка вечер след себе си, никой не знаел, защото, въпреки че улиците наоколо били засипани със знаци, известяващи за зона със съседско наблюдение, това съвсем не означавало, че хората наблюдавали съседите си. Ако непознат нападнал жена, това би било сериозно, но какво правел един местен в собствения си дом, си било негова работа. А се случвало нещо неприятно.

Жената работела на непълен работен ден в пощата и общуването с всеки отделен човек я оживявало, карало я да си припомни малка част от това, което

---

¹ от англ. pub - разг. кръчма

² от англ. Guinness - вид тъмна бира

беше останало от надеждите ѝ. Пощенската служба била най-доброто място, защото тук тя виждала сигурното спестяване в малки книжки и колко е лесно да дадеш няколко паунда³, как си струва да видиш цифрите да се покачват нагоре и нагоре. Още от първите седмици тя заделяла част от надницата си в спестовна сметка, това бил най-подходящия начин, тя не би благоденствала твърде много чрез пазаруване, последвано от съмнителна придобивка. Можела да бъде съветник на банкови обирджии. Както децата ѝ пораснали, хранени от невидима, но все още активна пъпна връв, така нараснали и спестяванията ѝ. Две туристически лета и три непоносими зими по-късно парите били осезаеми, не много, но с тях можел да се плати наемът за някой достъпен запуснат апартамент с недостатъчните три легла, едно за самата нея и по едно за всяко от децата ѝ, когато щели да ѝ гостуват. А именно да ѝ гостуват, защото тя все още не била в състояние да ги вземе. Не още.

Когато се запролетило, тя си тръгнала. Оставила и децата си. Засега. Само докато можела да си позволи да ги отведе със себе си на място, което няма да бъде по-лошо в сравнение със собственото им бунгало. Казвала се Хоуп⁴. Изоставила децата си и защото, това което ставало в коридора на нейния дом със светлини отвън, беше наистина неприятно, а светлините били оставени повредени през цялото време.

В продължение на месеци съпругът ѝ позволявал да се прибира в къщи следобед. Така тя можела да бъде там, когато децата се връщали от училище. И може би се преструвала, че прави чай, вместо да не прави нищо. Радостта, че ги вижда всяка вечер бликала от нея като лава, карала кожата ѝ да пламти, а косата ѝ блестяла. Разбира се, тя ги виждала всяка сутрин, навъртала се край училището с допълнителна ароматна храна за техния обяд. Било и удобно, защото училището било отдалечено само на миля от пътя, който водел от апартамента до пощенската служба. Спестяванията ѝ би трябвало бързо да намаляват, но тя успявала да се справи някак си. Но това вече нямало да бъде достатъчно. А и законът не бил на нейна страна.

Когато получила наследство от неприветлива стисната леля, първата ѝ реакция била изненада, последвана от завладяващо, засрамващо чувство на победа,

---

³ от англ. round – фунт, лира (парична единица)

⁴ от англ. hope - надежда

затопляне в стомаха, което като че ли дошло от нейния вечен пламък. Жената започнала да планира внимателно, тайно, говорела с децата си със силна възбуда в гласа. Съпругът ѝ не трябвало да знае.

Но градът бил малък и мълвата за късмета ѝ се разчула. Незнайно как, съпругът ѝ я открил. Случило се в четвъртък, това щяло да бъде нейната последна седмица, в която печела хляб в бунгалото си с гръб към вратата и отговаряла на въпроси за домашна работа, свързани със събиране, изваждане и войни, когато той влязъл. Наредил на децата да излязат и тъй като те не винаги знаели как да постъпят правилно, го направили. Тя сложила стафиди в черния хляб, обърнала се към него и скръстила ръце. „Ако излезеш през тази врата” казал той, „ще те убия.” Жената знаела, че говори сериозно. Може би не очаквал неподчинение, защото, когато тя се подместила към врата, той помислил, че просто променя мястото си. Но тя хукнала през вратата и тичала сякаш обладана от зъл дух. Мъжът взел пушката, с която стрелял заедно с туристите, прицелил се и я гръмнал в тила. Когато хората се доближи до нея, пшеничното брашно и стафидите все още били в ръцете ѝ.

Великият писател преглътнал. „Това е истинска история” казал той, „и можете да я използвате. Аз не я искам. Вашата история е в пшеничното брашно и стафидите”. М. и останалите се втренчили в него. Всеобща сподавеност обгръщала гласовете им. Техният гняв бил твърде голям, за да бъде изказан извън класната стая. „Край на семинара” казал нехайно той, напускайки стаята, разсеян от всички тези очи.

Историята, разбира се, не беше в стафидите, а в това как той я разказваше в стая, пълна с жени и мислеше, че това бе така. Или повече в историята за това колко учудващо е, че някои от тях, поетите може би, не плачеха или че една от тях, може би романистката, не го нападна с четка, каквато обещаващият драматург, свикнал да подготвя реквизит, случайно имаше под ръка. Но нито едно от двете не беше историята. Тя е по-скоро в това, което способните творци си мислят, че великият човек им казва. Но не, може би не е и това, а какво си мислите вие за това, което те си мислят, че мисли той.

Ема Донахю

Седем незаснети снимки

1. Ревен

Изкачвайки наклона зад къщата ти, връщайки се от реката, която ми показва преди да започне партито за четиридесетия ти рожден ден, изравяйки краката си от безсрамно обраслата гръд на това, което наричаш свой заден двор (въпреки че думата двор за мен означава нещо павирано), очите ни се срещат за миг (при това си мисля, че за теб ще има значение в друг момент). Никоя от нас не е англичанка, а нашите англичани винаги ще бъдат крачка или две встрани. Телата ни говорят по-добре от умовете още от първия ден, в който широко отваряме очи на слънчевата светлина.

Харесвам как изглежда нежният мъх по брадичката ти. Стоим край огромния израснал ревен храсталак, някои клонки са високи колкото нас, почернели от времето, други са още млади и розови. И двете го наричаме ревен храсталак; добре е да знам, че можем да се съгласим с нещо.

Въпреки че току-що те срещнах, искам да ти дам нещо, с което да ме запомниш. Всичко започва със суета, не с щедрост.

След време ще ми кажеш, че ме помниш как правя сладкиш с ревен за нашите гости. Но ако не ме видиш пак, сигурна съм, че ще забравиш лицето ми след седмица, а скоро след това и моя ревен сладкиш. Само като погледнем назад в миналото ни се струва, че веднага запомняме непознатите. Знам, че бих те запомнила, но най-вече, защото очите ми са склонни да търсят картини за запомняне. Може би си измислям, че те има, призовавам те като призрачно видение.

Всичко, което знам е, че седмица след твоето парти имам горещи фантазии как лежим заедно на онова особено място, което образува дъга от изсушена трева зад къщата ти. Изправеното положение се превръща в хоризонтална плавност. Така

че до момента, в който сложи ръце върху мен, аз вече бях измислила цялата история.

2. Река

Това е картина за светлина върху мокра кожа. Гледам те, но тя е и за двама ни. В късния следобед край водата се събират жени; във въздуха кръжат мушици, възбудени от топлината ни. Издърпвам черната коприна над главата си, пристъпвам през лъскавата тиня и се плъзвам във водата. Под менискуса губя свенливостта си. Гледам те докато газя във водата, отхвърляйки годините. Аз съм новородено сред хълмчетата.

Нашата среща беше мрежа от случайни реки, криволичещи през три континента. Ако А. не се беше събрала с Б. в най-горещата страна, в която някога е била, след като (или беше преди?) те срещна на западния бряг, тогава, пътувайки на юг с теб това лято, тя никога нямаше да те представи на бившия любовник на Б. – С. – който се случи да ме доведе (който сприятели с Б. и С. половината свят) на партито за рождения ти ден. Плашещо е това, че ако някоя от нас беше излязла за малко от някоя от тези реки, никога нямаше да те срещна, нямаше дори да знам, че бих могла да те срещна, но предполагам, че щях да се облягам на хода на случайното стечение на обстоятелствата, да вярвам, че са създадени за нас, както реката дълбаеше планините, за да достигне до дома ти, както аз мога да се къпя в нея, да се плъзгам във водата, да гледам нагоре към теб. След това, след като всички се изсушим на брега, ми казваш, че притежаваш само тази част от реката до средата ѝ, което трябва да ме смути.

3. Стая

Следващата снимка е правена на тъмно. Но никоя тъмнина не е пълна, разбира се; винаги има достатъчно светлина, за да откриваме своите очертания. На практика ние сме непознати по времето, когато споделяме едно легло в майчината къща на общия ни приятел. Винаги можеш да спиш в другата стая, но както ти споменах в миналото, леглото там е много твърдо; и двамата сме съгласни, че няма да е добре за гърба ти. Това е самата истина, но също и безсрамна лъжа. Ти ме попита в тъмното дали искам да се сгуша и аз се съгласих.

На тази снимка аз лежа будна, чудейки се на странната ти тежест, твърде добре осъзната от теб, докато се движиш. Не мога да си поема въздух; ръката ми е скована; артритното ми бедро крещи да сменя положението си. Подмествам го бавно назад. Не искам да те безпокоя, в случай че се извъртиш с егоизма на съннения човек. Предпочитам да продължиш да си почиваш пълноценно, свита до мен. Решавам да разбера доколко малко мога да контролирам дъха си и колко дълго ще се подчиняват мускулите ми. За мен е удоволствие да ти предложа неудобството си, дори и никога да не разбереш.

Тази стая е толкова тъмна, на петдесет мили от града; в никакъв случай не може да бъде снимана с обикновена камера. Доколкото знам, това е единствената нощ, която ще прекарам в ръцете ти.

4. Гора

Ние си губим времето двадесет години назад.

Папратът се очертава ясно под пурпурното покривало, което постлах за нас. В стила на Уолтър Райли. Техните сухи връхчета случайно драскат бедрата ни. Звуци от духови инструменти се носят през гората от концерта, който пропускаме. Слънцето се плъзга през мрежата от явори и се разстила по гърба ти. Устните ми, преминаващи през рамото ти, откриват невидима кожа. Потрепервахме от желание, хапехме се и се маркирахме цял ден, както наглите комари правят сега, тук в гората, където лежим.

Погледнати от високо през навеса от листа, би трябвало да сме бледи като гъби, които са изникнали през нощта. Две жени, две тъмни глави, два тъмни триъгълника, лабиринт от части на тялото, подредени от геометрията на удоволствието. Притискаме се една в друга, ханшът ми се притиска към бедрата ти, гърдите ми покриват ребрата ти, за да оставим колкото може по-малко открити места за насекомите.

Неудобно и горещо е и точно тук искам да бъда. В някои моменти това, което твоето тяло прави на моето премахва цялото усещане, предизвикано от ухапванията на насекомите, концертът, времето, другите жени в миналото и

бъдещето ни, другите дни в живота ни, всички останали гледки, които трябва да бъдат видени.

5. Тяло

Това ти наричаш късно лято, на тази снимка, а аз настоявам да се нарича есен, дори да съм отново на твоя територия. Късметата от задния ти двор, където възторжените ми ръце премахват тревата през лятото, сега са покрити с листа.

Седим на дивана ти, разглеждайки фотоалбуми в хронологичен ред. Трудно ти е да повярваш, че съм достатъчно заинтересована да разлиствам всяка страница. Но аз искам цялостната картина, всичките факти от десетилетията. Разпитвам те за бебешките снимки, семейните кризи, тийнейджърските прически. Спирам се на една, на която си с униформа през първата седмица, ухилена с обезопасено оръжие; сковавам се. Отбелязваш, че си доволна, защото са те изхвърлили, тъй като си била вероотстъпник; най-накрая си доволна. Повтаряш заради мен куплет от народна песен:

„Няма да използвам тялото си като оръжие за война,
не за това са създадени телата.”

Гледам в снимката, за да я запаметя. Чудя се за какво е това тяло от албумите, което е преминало през толкова много промени пред моите търсещи очи. Движа се твърде бързо. Глупаво е, но съжалявам, че не бях тук, за да видя как растеш. Ще трябва да науча всичко през уикенда с танцуващите край прозореца листа, присмивайки ми се с посланието си на фениксов огън. Имаме толкова малко време, най-точна е моменталната снимка.

6. Действителност

Последния ден от този петдневен уикенд аз казах: не искам да влизам в истинския ти живот.

Животът няма да стане по-истински от това, ми каза ти.

Мигновено се съгласих. Но никоя от нас не е сигурна дали нещо от това се случва. Изглежда твърде добре, за да е истина. Твърде сигурно, твърде лесно и чисто, както пълното щастие, за да бъде нещо различно от някакъв вид кратко пътуване.

Долу при реката извади камерата си. Седнахме на скалите и се наведохме над водата, заемайки различни пози, смеехме се на абсурдната си амбиция да уловим момента.

Но нямаше ли да е по-лошо, ако снимките бяха по-добри от действителността? Понякога затварям книга с популярни снимки и моят собствен живот ми изглежда като малък, жалък остатъчен образ. По-добре от това чувство за излишък. Благодаря на Господ за моменти като този, когато си спомням, че твърде много живот може да намери място в изкуството.

Във всеки случай правиш последна снимка с таймер, за да докажеш, че се случва, че сме били заедно в тази рамка, че не е имало място за светлина между лицата ни.

Почти очаквах снимките да се осветят. Но когато ми ги прати по въздушната поща, те бяха пълни с цвят. Погледнах тази двойка на средна възраст, притисната към лъсналите от слънцето скали. Това вече не бяхме ние. Бяха фигури от колаж. Вече не бяхме същите.

7. Рамка

Тази последна снимка, която не направих е на Нова година и аз отново стоя на прозореца ти, гледайки планините навън под пелената от сняг. Правя диамантена рамка с ръцете си, за да оформя картина: дълги вертикали от дървета, ангели от сняг, няколко сребърни брези за усложняване на контраста. Реката е замръзнала в черно с изключение на няколко бързея близо до брега. Прекрасна снимка, но вече притисната между две измерения.

Долетяла тук за зелено лято и оранжеви листа и бял сняг и без много желание да видя калния сезон, имам чувството, че няма да се върна. Стомахът ми се обръща като се гледам как слагам в рамка това, сгъвам го, докато то все още е добро, преди наистина да се случи нещо, което да го довърши.

Знам, че бързам, минавам границата, плясвам върху масата всяка снимка, колкото по-скоро я хвана, блъскайки я в следващата. Защо, по дяволите, не мога да живея в настоящето, както продължават да ме съветват приятелите ми? Те казват, че младостта минава бързо, но аз бързам най-много, откакто навърших четиридесет. Изпитвам непреодолима нужда да видя всичко, което съм пропуснала.

Снегът изпълва прозореца на тази снимка, меко и безразлично.

Може би това трябва да приключи преди да съм го видяла. Може би в заплетения си път аз го приключвам сега, за да мога да го разбера и пресъздам така, че историята да има край, който съвпада с началото. Може би (какви глупости, какви долни глупости), може би това обръщане по гръб е вид любов.

Ейдън Матюс

Най-странното чувство в банята на Бърнард

Бърнард беше почти на шестдесет и все още щастлив. Обичаше да говори за това. Беше единствената му суета.

- Не очаквам много - казваше той. - Така никога не се разочаровам. Други хора искат слънцето, луната и звездите. Когато не ги получат, се огорчават. Честно, има толкова много горчивина по света! Само ако хората бяха щастливи с това, което имат. Винаги казвам това.

Всичките му приятели в служебната столова кимваха, когато той го казваше.

- Ти си философ, Бърнард - отвръщаха. - Мъдра, стара птица.

Джак Барет, най-старият му приятел, който управляваше шанда за платове за пердета, се намесваше в разговора.

- Ако има нещо по-добро от стара глава на млади рамене, то това е млада глава на стари рамене - казваше, обърсвайки трохи от сладкиш от ъглите на устата си.

И Бърнард отговаряше на тази реплика.

- Младите хора искат къщите им да бъдат напълно обзаведени преди да се нанесат. Искат всичко наведнъж, просто така. Това беше различно по наше време.

- Дяволски различно!

Тогава Кармел Тимони, която работеше в отдела за канцеларски материали, довършваше всичко до край. Избутваше цигарата си на края на чинийката и говореше от името на всички.

- Не е чудно, че изглеждаш толкова млад, Бърнард - винаги казваше тя. - Правилната нагласа си заслужава стотиците посещения при доктора.

- Или при психиатъра - отговаряше Бърнард, но само ако момичето от информация-та седеше на другата маса, защото в края на краищата трябваше да помни, че нейният брат влизаше и излизаше от психиатричните клиники, откакто беше претърпял инцидента с мотора. Ако седеше при тях, със сигурност щеше да каже нещо друго.

- Или при свещеника - би казал той.

- Бърнард Бренан, да ти прости Бог! - отвръщаше Кармел с престорен ужас. - Чакай само да кажа на жена ти!

Така живееше Бърнард. Когато се замислиш за това, винаги имаше много за казване в негова полза. Беше много добре да се говори за действие и приключение, но истината беше, че човек има достатъчно неща, с които да се бори всеки ден. Животът на Бърнард беше изпълнен с дни, да ги изживее. Понякога мислеше, че никога нямаше да свършат. Но все още добре се забавляваше с това.

- Времето вероятно наистина лети - обичаше да казва, - но трябва доста да почакаш, за да получиш разрешение за излитане.

Те обожаваха това.

- Много си забавен - казваше му Джек.

Но жена му беше чувала това твърде много пъти.

- Някога няма ли да измислиш нещо друго? - питаше тя.

Така следващият път, когато заговореха на тази тема, той леко я променяше.

- Времето вероятно лети - казваше на Джанет, докато сгъваше ризи в кухнята. - Но лети с един мотор.

Тайно той предпочиташе другия вариант.

Денят на Бърнард започваше с ерекция и завършваше с таблетки против газове. Той мразеше да ги взима, дори и лимоновите, защото отново трябваше да става от леглото, за да измие зъбите си. Ако не ги изпиеше, се случваше неизбежното. Тогава Джанет се обръщаше гневно като взимаше по-голямата част от пухения юрган със себе си.

- Не е често - казваше тя. - Просто не е честно.

Никога не забелязваше ерекцията му. Веднъж той се преструваше, че спи и се обърна към нея. Но тя не каза нищо, нито тогава, нито по-късно. Както и да е, това беше преди години. Нямахме смисъл да му се чуди сега. Вместо това, Бърнард се чудеше на други неща. Небесните дъги например. Те се образуваха от отраженията и спектъра на светлината, но повечето хора никога не си правеха труда да го разберат. Те просто се втурваха вкъщи по време на преваляванията или коментираха прогнозата за времето. Но никога не спираха, за да помислят колко необикновени са небесните дъги. Всъщност, нямаха край нещата, на които да се чудиш. Учителите в днешни дни разбират това. Когато той беше ученик, никой не беше чувал за екскурзии сред природата. Ами начина, по който религията възпитаваше? Ти не просто повтаряш като папагал някакви остарели безсмислици. Говориш за неща, които си склонен да обсъждаш. Разбира се, на някои въпроси никога не може да се отговори. Взemi например шестдесетгодишен мъртвец Как ще се възнесе на небето - като бебе, момче, мъж или старец? Дори свещеници с бради не биха могли да го кажат. Или поемайки по пътя си, хората бяха различни. Защо един беше милионер, а друг имаше парализирано дете. Що се отнася до секса, можеш да му се чудиш доста дълго.

Бърнард изплю разтвора от кислородната вода, с която си правеше гаргара и изплакна устата си с топла вода.

- Ти си страхотен за въпроси - казваше на отражението си в огледалото.

Отсреща го гледаше лице, почти на шестдесет и все още щастливо. Устните му бяха побелели от пастата за зъби.

Така изглеждаха нещата до деня, в който Бърнард тръгна към банята без да осъзнава, че Джанет е там. Той беше от мъжете, които обичат да се бръснат два пъти на ден. При това го правеше по старомодния начин с пяна и бръснач, което му даваше няколко минути насаме със себе си след ден, прекаран зад щанда без каквато и да е възможност за уединение. Това го правеше също свеж и буден. Но най-вече беше добра дисциплина. Бърнард винаги знаеше кога разрухата се настанява у мъжа: когато човек престане да се бръсне, той престава да се старее. По-добре беше да спре. Дните му бяха преброени.

Беше добре, че Джанет се обръщаше към нагревателя за въздух над поставката за кърпи. В противен случай можеше да чуе как Бърнард отваря вратата. Когато се случи, тя стоеше с гръб към него, въртейки кранчетата. Косата ѝ беше прибрана под шапката за баня с изобразени на нея умалени мъже от комедийния сериал „Чернобяло музикално шоу”⁵, тичащи около музикални струни. Тя се беше превила напред, така че гръбнакът ѝ бе останал отвън. Бърнард можеше да види червения белег от презрамката на сутиена ѝ и точно в страни от водата – тънкия отпечатък от чорапогашник по средата на кръста ѝ. Бяха минали десет години, откакто за последен път я бе виждал така. А може би бяха повече.

- Джанет... - каза той и се изуми, че го направи.

Но тя така и не го чу. Кранчетата бяха завъртени до края, парата се издигаше на облаци. Започна да удря водата между краката си и бързо да я раздвижва, за да направи повече пяна. Бърнард можеше да види хлъзгавата извивка на гърдите ѝ и бледия белег от бодване от ваксинация на рамото ѝ. По някакъв начин тялото ѝ изглеждаше много уморено. Той ужасно съжали за това, а също и за нея. Всъщност, никога не беше изпитвал такова странно чувство преди; не намираще думи да го опише. Винаги много е държал на нея, разбира се, но само първия път го беше показал. Когато се ожениха, чувството го имаше, поне за кратко; и тогава се появиха коледната страст, благоволенията занаяпред, от време на време. Но това беше нормално развитие. Нищо специално.

---

⁵ Английски телевизионен сериал, който се излъчва от 1958 до 1978г., представящ по развлекателен и вариететен начин традиционния американски „дълбок юг” и кънтри песни.

Джанет завъртя кранчетата с двете ръце. Сега той отново можеше да чуе бръмченето на нагревателя за въздух, сухият му шум достигаше до него от единия до другия край на банята. Страхуваше се, че тя може да го почувства или да усети течение, или пък да изпусне сапуна и да се обърне, опипвайки банята за него. Не би разбрала, щеше да го помисли за нещо като Пийпинг Том⁶, нямаше да има представа за тъгата, която той почувства, когато я видя да седи там, изглеждайки нелепа и забравена, но в същото време нежна. Бърнард почувства, че ако я докосне ще ѝ излезе обрив от отпечатъка от пръста му. Ако падне, излизайки от ваната, кожата ѝ щеше да се нарани. Ако глезенът ѝ се удареше в кранчето, тъканта щеше да потъмнее. Можеше да се случи всичко. Без дрехи тя беше ужасно беззащитна.

Бърнард тихо затвори вратата след себе си и постоя за момент в коридора. Изведнъж всичко беше утихнало. Сега той не можеше да чуе нагревателя за въздух. Тялото му издаваше единствения шум – сърцето и стомашните му сокове, дробовете му поемаха въздух.

- Джанет! - извика той.

Нагревателят вероятно беше твърде шумен. Или може би тя имаше вода в ушите. Или пък миеше косата си. Дали я миеше докато седи във ваната или стоеше отстрани, надвесвайки се над нея? Може да си женен двадесет и осем години и да не знаеш тези неща.

- Джанет! - изкрещя той.

Тя най-накрая го чу.

- В банята съм - провикна се. - „Не те чувам.

Бърнард беше решен да се постарее повече тази вечер. Никога не беше твърде късно. Ако имаше нещо, с което хората са съгласни, беше именно това. Разбира се, щеше да бъде глупаво да говори непоколебимо. Този вид разговор нямаше да доведе до нищо. Би било по-добре да мисли за срокове за отказване от цигарите. Когато човек спира пушенето, го прави толкова тихо. Не казва на никого. Просто се надява на най-доброто. Ако го направи в понеделник, шансовете биха били да издържи до четвъртък. Но нямаше нужда да се тревожи или да гледа назад.

---

⁶ Много любопитен човек; човек, който обича да наблюдава голи сцени; воайор (шивачът, който според легендата, наблюдавал тайно лейди Годива, докато яздела гола в Ковънтри).

Най-важното нещо бе да няма скрупули. Това щеше да бъде неговия опит за сближаване. Както и да е, ако изведнъж станеше внимателен, тя вероятно щеше да го заподозре. Дори щеше да я разтревожи.

След вечеря той започна да струпва чиниите.

- Какво става с теб? - попита Джанет.

- Помислих, че може да си уморена - отговори.

- Много ти благодаря! - но тонът ѝ загуби добрите нотки. - Уморена съм от двадесет и пет години. Внимавай къде капеш с този сос.

Все пак изглеждаше доволна. От момента, в който тя залюля каишката на сандала на пръста си, Бърнард можеше да каже, че е груба. Това беше нещо, което знаеше за нея.

- Време е за предаването ти - каза той.

- То е по-късно - отговори Джанет. - Затова се изкъпах рано. Дават някакъв футболен мач със сателитна връзка. Предаването ми не започва преди десет.

Тя наклони главата си на една страна и я разтърси за няколко минути. За момент отново стана странна за него. Той изтръскваше чиниите от вечерята в кошчето, но спря, за да я гледа.

- Вода - каза тя, въртейки пръст в ухото си.

Какъв беше смисълът? След двадесет и осем години трудно би могъл да се приближиш до жена си и да ѝ кажеш: „Видях те във ваната тази вечер и се засрамах, но не заради това, което може би си мислиш. А защото наистина изглеждаше толкова малка, толкова беззащитна. Искях да те прегърна, макар че не беше сексуално чувство. Беше по-скоро чувство на тъга.”

- Само създаваш работа - каза тя. - Причиняваш бъркотия.

Махаше от пода грахови зърна и обелки от картофи. Позволи ѝ да вземе чинията от ръката му. Тогавя той махна кухненските ръкавици. Може би вече беше твърде късно. Може би щеше да направи повече пакост, отколкото добро.

Джанет внимателно го проучваше.

- В странна форма си тази вечер - каза тя. - Дори не се беше обръснал, когато влезе.

Когато тя заспа бързо, Бърнард сложи нощната си лампа на земята и я обърна. Така можеше да я гледа без да се страхува, че ще я събуди. Нещо, което беше пропуснал в банята, се събуди в него, но не беше толкова силно или внезапно, или пък странно. Всъщност, той трябваше да поработи над това за малко. Крем за лице лъщеше върху брадичката и челото ѝ; устните ѝ бяха плътно затворени. След малко изпита известно въздействие, някакъв вид спокойствие. Все още всичко изглеждаше осъзнато. Случилото се в банята изглеждаше несъзнателно и сега той беше натъжен заради това. Но може би щеше да се случи отново. Вероятно щеше да се случва все по-често, в невероятни моменти, на най-неочаквани места.

Бърнард изстиска още едно хапче против газове от малката метална опаковка. Остави го да се разтвори на езика му. Тогава отиде до банята. Все още можеше да види отпечатъците от краката на Джанет, където беше стояла под нагревателя, за да изсуши раменете и косата си, правейки облаци от талк върху краката си, така че белият и лимонов прах се разпръскваше около нея по тъмния килим. След като изми зъбите си, той седна на тоалетната и се загледа в отпечатъците. Бяха като следите, които виждаш в снега: следи от птици или от копита. Бърнард си мислеше, че в Азия имаше животни, които никога не бяха виждани. Бяха познати само по отпечатъците от лапите им. Беше забравил колко малки бяха краката на Джанет. Бяха почти миниатюрни. А тя дори не беше малка жена. Стигаше до рамото му.

Когато Бърнард се върна в леглото, ръцете му бяха толкова студени, че не можеше да ги допре до себе си. Държеше ги настрана, докато топлината на леглото не ги затопли отново. Знаеше, че ще мине час, може би час и половина, преди да заспи. Но и с това беше свикнал.

Третият най-хубав костюм на Бърнард имаше зацапан вид на яката и маншетите и блясък на дъното на панталона и на лактите. Сутринта го облече и тръгна за работа.

- Приятен ден! - каза на Джанет.

- Не разбирам как ще излезеш с този костюм - отговори тя. - Джак Барет винаги е облечен като аристократ.

Виждаше, че тя знае как той се държи различно. Това я правеше несигурна.

- Недей просто да стоиш там - каза Джанет.

Той би могъл да го каже сега. Имаше двадесет минути в повече. Джанет все още беше по халат. Беше странно колко беззащитни изглеждат хората в нощните си дрехи. Работното облекло отново ги правеше силни: когато бяха облечени, можеха да те преборят със зъби и нокти. Но по пижами бяха неловки и свенливи, миришеха на препечен хляб и сън. Можеше да види защо тайната полиция правеше внезапни проверки. Щеше да бъде добре, ако Обединените нации бяха на среща по халати. Тогава щеше да има по-малко войни.

- Нали няма просто да стоиш там? - попита Джанет. Тя събра яката на халата си и покри гърлото си с нея.

Той щеше да го каже довечера. Петък вечер беше добро време да се говори открито.

- Е, довиждане! - каза той.

Млад чернокож с ярка риза седна срещу Бърнард в автобуса. „Ако ги погледнеш” мислеше си Бърнард, „те си въобразяват, че си критичен; ако гледаш настрани, считат, че се отнасяш с презрение.” Искаше му се да си беше взел вестник на път към спирката. Вероятно щеше да мине доста време преди да има възможност да предложи мястото си н възрастна дама. Автобусът беше само наполовина пълен, а възрастните дами имаха навика да стават късно. Би било глупаво да стане заради млада жена. Все пак той беше почти на шестдесет. Освен това, щом искаха да носят панталони, можеха да свършат нещата докрай, включително и да стоят прави в автобуса.

Бърнард се беше втренчил през прозореца, повдигайки шапката си от време на време, щом автобусът преминаваше край някоя църква. Той не беше много последователен в това упражнение. Понякога му харесваше да я повдига при всяка църква, без значение от вида ѝ; друг път щеше на пресекулки да я подбутва леко, веднъж на пет или може би на шест църкви. Днес докосваше периферията на шапката си, когато и да видеше църква; и беше малко изненадан, както е бил и преди, от това колко много бяха те по пътя до работата му.

Това, което се случи в банята, не беше сексуално; а ако беше, то беше дори повече от това. Да видиш хубаво момиче да се шляе по улицата и иска, нека наричаме нещата с истинските им имена, да протегнеш ръка и да я шляпнеш по задника, беше едно нещо; но да вървиш към собствената си баня, да видиш жена си да седи във ваната и да се почувстваш тъжен и засрамен заради това, беше съвсем друго. Не защото емоциите бяха чужди на Бърнард. Той имаше своите чувства, дори и да не ги демонстрираше. Само седмица по-рано положи особени усилия да намали напрежението, когато една млада дама беше хваната с чифт памучни чорапи в отдела за религиозни вещи. Джек Барет, колкото и да обичаше празни приказки, би предприел крайни действия.; но Бърнард говореше любезно с нея, каза ѝ, че това очевидно е недоглеждане и би трябвало да се върне до отдела за трикотаж, за да плати стоката. Накрая тя бързо се отправи към страничния изход.

Бърнард погледна надолу към черните ръце в скута срещу него. Защо ръцете на чернокожите и на тъмнокожите хора всъщност бяха толкова красиви? Пръстите им бяха дълги и тънки като на пианистите. Не беше чудно, че чернокожите са измислили джаза. Ако сега Джек Барет беше в автобуса, той нямаше да забележи деликатните черни ръце. Щеше да си спести някой коментар за сплесканите устни и носове. Нямаше да бъде отворен за красотата, която можеш да видиш в чернокожите, ако поемеш грижата да погледнеш. Но точно това беше цялата беда с Джек. Той беше много симпатичен глупак, истина е; първо и най-важно обаче е, че беше глупак.

Бърнард се изправи. Беше стигнал спирката си.

- Извинете, сър - каза на чернокожия.

Мъжът се смути, краката му не бяха на пътеката. Въпреки това той ги прибра и гледаше как любезният възрастен човек, с някак щастливо лице, слиза от автобуса.

Когато времето за обяд почти беше минало, Бърнард реши, че би могъл въпреки всичко да каже на Джек какво се бе случило. Кармел беше отпратена и бърбореше бързо без да спира с момичето, чийто брат беше получил нервно разстройство.

- Миналата нощ ходих до банята - каза той на Джак - и видях Джанет да седи във ваната. Аз.....

- Кармел - извика Джак, - ела да чуеш за Бърнард и Джанет в тоалетната .

- Бърнард Бренан - каза Кармел, - най-накрая разбрахме как успяваш да изглеждаш по този начин. Ще трябва да те държа под око, ще го направя.

- Но нещата съвсем не стоят така - обясни Бърнард на Джак. - Това беше най-странното чувство.

- Мисля, че познавам чувството - отвърна Джак, намигайки закачливо на Кармел. - Испитах го тази сутрин, когато минавах по краткия път покрай „Траузърс“⁷ и какво видях?

- Кажи ни - настоя Кармел.

- Млада непозната дама, и ще си остане такава, която се беше излегнала на пода на една от преградените кабинки в пробната с крака, изкарани отвън, като че ли раждаше.

Джак се облегна на стола и размаха високо краката си. Имаше викове от смях. Бърнард се придаде и се присъедини.

- Какво значи правеше тя? - попита.

Джак изпуфтя и изрече задъхано отговора си.

- Задържаше дъха си и гълташе корема си, за да облече проклетите дизайнерски джинси, но задникът ѝ не можеше да се вмъкне в тях.”

Кармел покри лицето си и се разсмя.

- Да - каза Джак с типичния си глас, - знам за странните чувства. Ти си хитра стара птица, Бърнард. Проницателен стар бухал.

Бърнард погледна часовника на стената на столовата.

- Времето лети - каза той.

- Готови ли сме за излитане? - попита Джак, въртейки се наоколо и поглеждайки косо към ръцете.

- Не - отговори Бърнард. - Ние тъкмо се приземихме.

На път към вкъщи той имаше вдъхновение.

---

⁷ магазин за панталони

Свещеник щеше да го изслуша. В известен смисъл, без да проявява каквото и да е неуважение, за това си плащаха. Беше откровено глупаво дори да се опитва да говори с някой като Джак Барет. Какво можеш да очакваш от мъж, който боядисва косата си и носи златна верижка на ръката си? Джак имаше отговор за всичко: това беше лесен начин за измъкване. Но свещеникът би разбрал. В същото време, разбира се, щеше да бъде неразумно да предположи, че свещеник би имал някакъв подобен опит. С това се занимаваха всички спорове за безбрачието. От друга страна, те бяха мъже, които четяха и пътуваха. Знаеха много и имаха добри намерения, дори и да говореха прекалено малко за радостта от службата и радостта от вярата и каквото и да е още. Беше добре известно, че те никога не са продали чифт обувки през тезгяха.

Накрая Бърнард слезе от автобуса една спирка по-рано. Църквата на Инкарнацията беше само на един хвърлей разстояние. Във всеки случай той щеше просто да надникне и да види какво ще се случи; ако променеше решението си, щеше да се прибере къщи през парка. Но се поколеба при оградата на църквата и беше още по-несигурен на входа ѝ, където две малки момчета играеха на игра с кестени с младия помощник на енорийския свещеник. Пръстите го заболяха, когато ги топна в съда със светена вода: тя умееше да бъде студена.

Дали се държа странно? Бърнард се чудеше.

Вътре имаше възрастна жена, която разлистваше енорийски бюлетин, а редица от шест-седем човека чакаха за изповед. Бърнард седна на края на пейката и се преместваше по-нататък всеки път щом опашката намаляваше. Използваше мускулите на задника си, за да го прави. Беше странно как това го връщаше в детството му, когато краката му не достигаха до подложката за коленичене и той трябваше да влачи по седалката голите си бедра със студенината на излъсканото дърво по кожата си. Това Бърнард най-много мразеше в църквите: винаги те връщаха в детството, сякаш нещата вече не бяха достатъчно трудни.

И какво щеше да каже на свещеника? Че беше чувствителен мъж? Това би било някакво начало, но можеше да изглежда доста необичайно, още повече, ако човекът, който слушаше изповедта, беше от старата школа, само порти и без градина. По някакъв начин беше странно да стигне изобщо до изповядване. Дори

не ставаше въпрос за опрощение или пробуждане на съвестта, беше по-скоро желание да признае най-странното чувство и това, че напук на собствената си ексцентричност, Бърнард по-скоро се надяваше да го изпита отново, дори и отново, ако това беше възможно. Защото той нямаше друго чувство, с което да го сравни. Вярно, спомняше си, че е виждал слепи деца да излизат от приют, монахините тичаха и той се вълнуваше от това, особено когато децата падаха по средата на пътя на пешеходната пътека, всяко държащо това пред себе си, а най-отпред имаше албинос. Дори сега за него все още беше тежко да си го спомня. Освен това човек би предпочел да бъде чудовище, а не да е разстроен заради слепи деца. Жена на средна възраст с шапка за баня на главата, която седи във ваната и съвсем не е Бриджит Бардо, така да се каже, беше напълно различно нещо.

Той беше почти първи на опашката. Този свещеник беше бърз. Други хора изпълваха пейката зад Бърнард: полицаи в униформа, което беше доста необичайно като се замислиш за това, съвсем младо момиче с разранена от настинка устна и баща със сина си, който изглеждаше по-скоро отегчен, ако говорехме истината.

Бърнард беше следващ. Това беше нелепо. Той не можеше да влезе в изповедалнята и да разкаже набързо историята как е изненадал жена си в банята. Свещеникът щеше да помисли, че е луд. Дори можеше да помоли полицаия да го изхвърли. Или по-лошо, можеше да реши да задържи Бърнард за дълго време. Можеше да е един от онези млади свещеници, които би трябвало да са психиатри и повече от всичко биха искали да открият затвори или да разпродадат „Св. Петър” и всичките му богатства. Ако беше такъв и разбереше, че Бърнард не беше виждал Джанет гола толкова много години, той вероятно щеше да продължи отново и отново и да приключи, искайки да ги види заедно. През това време отвън щяха да стоят всички тези хора, чудейки се защо по света индивидуалната изповед продължаваше толкова дълго.

Хората на опашката бяха изненадани, когато възрастният мъж, който беше на ред и имаше мило и някак щастливо лице, се изправи и си тръгна. Трябваше да има някакъв доста сериозен проблем в ума си; или може би беше болен; или пък беше изпуснал ръкавиците си някъде и току-що се беше сетил къде.

Всеки се придвижи с едно място нататък по пейката.

Когато Бърнард се прибра вкъщи и се качи горе, откри, че Джанет беше във ваната. Най-малкото беше в банята. Заслуша се до вратата, но не можеше да чуе нищо. Нагревателят за въздух работеше.

- Може ли да вляза? - извика той.

- Какво? - гласът ѝ не беше особено любезен. Разбира се, тя крещеше.

- Може ли да вляза? - повтори Бърнард.

- Не те чувам - викаше тя. Със сигурност беше раздразнена.

- Моля те, мога ли да вляза? - Бърнард крещеше, колкото можеше.

- Във ваната съм - провикваше се тя.

Той отново слезе долу, закачи палтото си, разхлаби вратовръзката и прекара ръка през косата си. Имаше сливи в купата на бюфета в дневната, но може би бяха предназначени за по-късно. Вместо това той извади локум от втория ред на кутията с шоколадите. Бяха останали няколко най-отгоре, повечето нуга, но не го интересуваха. Щеше да си вземе от втория ред, дори и тя да го критикуваше, че го прави. Все пак кой ги беше купил?

Бърнард седна и се замисли за деня си. Може би беше прибързано да напусне църквата. Може би щеше да спомене цялата история от началото до края на Кармел Тимони. Той беше говорил с нея за други неща, лични неща, в миналото и тя винаги му е била полезна. Като се замислиш за това, тя винаги е била услужлива жена. Защо не говори с нея, вместо с Джак? Но може би Джак имаше добри намерения под всичко това. Човек никога не можеше да е сигурен.

Бърнард пак се спусна към долния ред и този път извади с лешник. Можеше да чуе как Джанет пуска водата в банята.

Може би той погрешно беше разбрал себе си предишната вечер. Може би се беше стреснал от обикновеността и дебелината на Джанет. Може би беше малко ужасен, че тя не можеше да направи нищо повече за себе си. Никои не искаше от нея да бъде Грета Гарбо, но тя трябваше да направи усилие. Или може би той беше уморен или депресиран. Понякога имаше основание да бъде. Може би беше точно това, че тя не го пукаше в банята при себе си.

Къде беше оранжевият?

Бърнард се облегна и с удоволствие сдъвка шоколада.
Може би така беше по-добре.

ЕЙДЪН МАТЮС

Историята на германския парашутист, който се приземи четиридесет и две години по-късно

Случи се ето това.

Семейство Баумийстър седеше долу на късна вечеря. Строго погледнато, изказването е неточно: двама от тях всъщност вече бяха седнали; господин Баумийстър (отсега нататък ще бъде наричан Баумийстър старши) сгъваше броя от четвъртък на „Норуич Хроникъл“; а госпожа Баумийстър я преследваше лош късмет в кухнята с нейния набързо забъркан шоколадов кейк. Но ще трябва да се съгласиш, че неточността е маловажна; до такава степен, че всички – родителите Баумийстър, младият Баумийстър, сестра му, на която казваха Монин – бяха ангажирани в хода на вечерята, граматическото включване на встъпителното изречение може да остане.

Главното е, че имаш картината. И със сигурност имаш имената. Ако до сега не си разбрал имената, по-добре е да пропуснеш тази история и да си избереш някоя от библиотеката, която е за внезапна смърт или предишната, която е за бавна смърт. Ако не можеш да се справиш с Баумийстър, няма да си в състояние да се справиш с Дийтрих Фоскиндер, човекът, споменат перифразирано в заглавието на тази история.

За последен път: семейство (от холандски произход, но това не е важно); вечеря; кейк, който не се получаваше; провинциален вестник. Изводи: семейството е патриархално: господин Баумийстър чете вестник, това е жена му, която

трябваше да преживее несполучливата смес за кейка. Извод: децата са гладни. Извод: това е разказ със зъби.

Ще трябва да ти дам малко повече подробности, но само четири, щом като вече последователно закъсняваме. На облегалката на канапето имаше кожа от африкански бобър, която Монин беше донесла от борсата за размяна на стоки; сравнително добра кожа е. На полицата над камината имаше кръгла сватбена фотография, най-вероятно на родителите Баумийстър или на техните родители. Стъклената врата на часовника на полицата беше малко зацапана с брашно: както и да работеше той, можеше да работи също и с брашно. Имаше жълто петно на ръба на покривката на канапето близо до крака му: чай или урина. Ако беше първото, можеше да бъде премахнато. Ако беше второто, то най-вероятно е от куче – дакел – но не миришеше на куче и освен това Баумийстър Джуниър беше алергичен към кучешка козина. Сега е малко вероятно да го беше направило човешко същество. Имаме работа, нека ти кажа, със съвсем нормално семейство.

- Кога ще стане кейкът?

- Кейкът няма да стане.

- Кейкът няма да стане?

- Кейкът няма да стане.

- Е, добре, щом кейкът няма стане, значи няма.

Потърпи с мен: просто се опитвам да създам правдоподобност.

Монин все още изсушаваше ноктите си. Тя прецизно оправяше кожичките си. Баумийстър младши се опитваше да махне нещо от ноктя си върху килима, но то продължаваше да се лепи по палеца му. Когато се опита да го премахне от палеца си, то залепна за безименния му пръст. Баумийстър старши приемаше зле новината за кейка.

- Бърза смес - каза той по-скоро превзето.

- Някога опитвал ли си се да опечеш нещо? - поинтересува се Монин.

- Виж кой пита - отговори Баумийстър старши.

- За какво става въпрос? - намеси се Баумийстър младши. Той най-накрая беше изтръскал онова нещо от пръста си върху килима.

- Кейкове.

- Стана ли? - попита Младши.

Това се случваше, когато чува шума. Шум може би е твърде силно казано; звук, от друга страна, е твърде слабо. Идваше от ябълковите дървета в дъното на градината. Семейство Баумийстър се заслуша. Нощта беше станала много тиха. Нито клонче не изпукваше под стъпалото; нито лист не се откъсваше (и защо трябваше? все пак беше ранна пролет); нито полъх на вятъра не безпокоеше уморените от времето клони на ябълковата градина на Баумийстър. Нещата бяха по-тихи от мишка.

- Мишките не са тихи - каза Монин.

Добре. Бяха тихи като гроб.

- Кой знае дали гробът е тих? - продължи Монин.

Точка.

- Трябва да изляза, каквото и да създава този шум - каза Баумийстър старши. Той закопча най-горното копче на ризата си и започна да връзва вратовръзката си.

- Да не си подал крак навън от тази къща - нареди госпожа Баумийстър. - Кой знае какво е? Искаш да доведеш Нещото в къщи? Мръсотия по обувките ти! Отвратителна мръсотия върху килима ми!

- Някой може да е хвърлил бутилка през стената зад ябълковите дървета - каза Баумийстър старши.

- Може да е метеор или парче от сателит - намеси се Монин.

- Или бухал прави неочаквани и неприятни неща на заек - отвърна Баумийстър старши.

- Някой може да ходи до тоалетната - каза госпожа Баумийстър.

- То няма да се махне - предположи Монин.

- Ще се махне - настоя Баумийстър старши.

- Накарай го да се махне - повтори жена му като прокара ръка през косата си и я набрашни.

Господин Баумийстър отвори вратата. Навън беше много тъмно. Строго погледнато, не беше нещо необичайно. Все пак беше осем часа и часовниците още не бяха преместени напред. Това щеше да стане след две седмици; но още не.

- Във времена като тези - каза господин Баумийстър - човек осъзнава истинската стойност на любовта и семейството. На домашния уют. За какво трябва да бъде благодарен.

Останалите трима решиха, че винаги ще го помнят такъв. Стоеше там замислен и хубав, тръгвайки навън към каквото и да създаваше този шум.

- Ще те чакаме - изкрещяха те, което беше, по-точно казано, ненужно, тъй като стаята не беше твърде голяма.

Когато той тръгна, госпожа Баумийстър погледна часовника.

- Спрял е - каза тя на останалите от семейството. - Баща ви тръгна вече.

Баумийстър младши внимателно разгледа стрелките на часовника.

- Спрял е преди двадесет минути - каза той. - Точно преди да започне историята. Всичко е задръстено с брашно.

Господин Баумийстър вървеше през тъмнината. Тук и там той се блъскаше в корените. Веднъж кракът му се удари в дръжката на греблото. В тъмнината можеше да надуши ябълковите цветове и влагата. Ръмеше. Велурените му обувки щяха да се разпаднат. Нямаше ли стъпало някъде там? Предпазливо подаде крака си, сякаш пробваше водата.

Високо горе един облак се отдръпна от късчето луна, което беше там. Показаха се три звезди. Това ги правеше дванадесет. Когато беше нервен, господин Баумийстър броеше звезди. Когато можеше, им даваше имена. Когато не можеше, бяха още една част от Млечния път. Това решаваше проблема.

Сега сърцето му биеше силно. Въпреки това, докторът беше казал, че упражнението беше добро. Сексът беше равностоен на това да бягаш пет мили дотам и обратно. От друга страна, можеше да умреш от уплаха. Често чуваше хората да казват: „Ние отидохме и умряхме от ужас.“ Ако не беше истина, нямаше да го казват.

- Кой си ти? - попита той в мрака.

Никой не му отговори.

- Къде си? - каза отново на мрака.

Но той нямаше намерение да му отговаря.

Господин Баумийстър реши да се връща. Обърна се бавно. Ако вървеше много тихо, нищо нямаше да го нападне неочаквано. Усещаше как тъмнината го милва по врата. Пред него се поклащаха чифт ботуши.

Господин Баумийстър коленичи. Можеше да чуе сърцето си, както ако идваше от високоговорител. Главата му пламна и натежа. Ботушите водеха нагоре към крака. Те бяха свързани с останалата част от тяло. Имаше лице. Най-накрая имаше маска и очила. Над главата лъскаше найлоново платнище като полиетилен между по-горните клони на дърветата. И над всичко това звездите бяха изчезнали.

- Ти Исус ли си? - промълви той. - Дошъл си да ме навестиш?

- Исус не навестява - каза маскираният. - Това е работа на Светия дух.

- Ти Светия дух ли си? - попита господин Баумийстър. Това беше искрен въпрос.

- Аз съм германски пилот - отговори лицето зад очилата. - Самолетът ми беше свален. Скочих с парашут. Помогни ми да слеза от тези дървета. Вятърът е пронизителен. Съзнанието ми е ужасено от картини на конфликти. Звездите над мен са угаснали.

- Заклешил ли си се там горе? - попита господин Баумийстър.

- Не - отговори германският пилот. - Приземих се на открита земя, но нямах работа, така че се уредих тук, за да се насладя на гледката на околността на звездна светлина.

- Не си загубил чувството си за хумор - каза Баумийстър. - И познанията ти по английски са впечатляващи.

- За къде е човек без чувство за хумор? - отвърна германският пилот. - Би потънал в пълен мрак. Английският ми не е лош. Малко книжовен, може би. Но не аз го владеея, а той мен.

- Къде си се научил да говориш така?

- Всичко може да се случи в един разказ - каза пилотът. - Авторът ми мислеше, че ще е по-добре да говоря отличен английски. Освен това, не можеше да се очаква, че ще можеш да разговаряш на свободен немски. Виждаш, че той беше взел под внимание почти всеки непредвиден случай.

- Какво се случи след това?

- Момент, и до това ще стигнем. Ти трябва да стоиш близо до мен, под ябълковото дърво и да съзерцаваш странността на случващото се. А аз трябва да остана тук, чакайки помощ и съществуването ми да бъде забулено в неяснота.

Баумийстър се съвзе. Сега беше напълно работоспособен.

- Нека ти помогна - каза той. - Мога да освободя ремъците на парашута.
Ранен ли си?

- Жаден съм - отговори германският пилот.

- Искаш ли ябълка? - попита любезно господин Баумийстър. - Съдържа осемдесет процента вода.

- Би било добре, но много повече предпочитам ябълков сок.

В съзнанието на господин Баумийстър се зараждаше съмнение. И започна да се проявява. Но това не трябва да те изненадва: зараждането и проявата са характерни признаци на подозрението.

- Ние не сме във война - каза той. - В мир сме. Как можеш да кажеш, че самолетът ти е свален. Бяхме във война с Аржентина неотдавна, но вече всичко е забравено. Да не си измамник? Побъркан? Някакъв шегаджия? Да не си съветски шпионин? Или пък плод на моето въображение? Къде са документите ти?

- Името ми е Дийтрих Фоскиндер - каза пилотът. - Бях свален над Норфолк. Оттогава падам. Събудих се преди няколко мига и усетих мириса на ябълкови цветове и влага. Чух шум, звук от нечие препъване. Помислих, че може да е животно. Уплаших се, че може да е доберман. Тогава ти ме заговори. Знаех, че авторът ми не се стремеше към правдоподобност, но бях уверен, че нямаше да стигне толкова далеч, че да удостоява кучетата с човешка реч.

- В сигурни ръце сме - каза господин Баумийстър. - Няма да бъдем малтретирани.

Той освободи последния ремък на парашута. Германският пилот падна от няколко стъпки на земята. Глезенът му се изви плавно под него.

- Плавно ли казах? - попита господин Баумийстър. - Някой действа тук, освен нас. Мога да усетя доброжелателно присъствие.

- Аз усещам болка в ахилесовата пета - каза пилотът. - Имам вътрешен кръвоизлив.

Господин Баумийстър сложи главата си по мишницата на германския пилот и повдигна туловището му. После му помогна да закуцука между ябълковите дървета към къщата. Тя все още беше там. Страхуваше, че може да е изчезнала в пушек. Странни неща се случваха през нощта. Просто можеше да е изчезнала в кълбо пушек.

- Не, освен ако хората в къщата си играят с огъня - каза пилотът.

- Говорех метафорично - отговори Баумийстър старши. - Имам предвид, че може да е унищожена, изчезнала, да е свършено с нея. Имам предвид, че може да се издигне във въздуха на струни като декор от сценично представление.

- Можем да наречем това пътуване в небето⁸.

- Ще го нарека край - каза господин Баумийстър.

В къщата настъпи голям смут, когато пилотът беше представен. Госпожа Баумийстър избърса ръцете си в кухненската престилка; и премахна повечето от брашното. Тогава изтръска ръце.

- Имам прислуга - обясни тя на пилота, който беше много елегантен. - Днес имат почивен ден.

Монин се втурна през съседната врата, за да помирише мишниците си. Беше наред. Всичко, от което се нуждаеше, беше да напръска малко тоалетна вода около деколтето и зад ушите си. Мислеше, че винаги имаше менструация в неподходящия момент. Винаги. Винаги се чувстваше неразположена в неподходящия момент.

- Как си? - попита ласкаво тя.

Баумийстър старши кимна с глава.

- Просто се отби - каза той.

Най-напред се нахраниха. След това разчистиха. И измиха. Определени неща не бяха решаващи за тях, но им помагаша да запазят чувството за естествен ред на нещата. Бяха по-важни за тях от всякога, когато откриха германския пилот да виси от ябълковото дърво в долния край на градината.

- Всичко, което видях, бяха тези две ходила - каза господин Баумийстър.

---

⁸ от нем. Himmelfahrt - небесно пътуване; пътуване в небето

Той разказа цялата история. Всички бяха омаяни, особено пилотът.

- Помисли ли, че бях мъртъв? - попита той.

- Не и след като проверих пулса ти - отвърна господин Баумийстър.

Монин не можеше да не се намеси.

- Не беше ли уплашен? - попита тя германския пилот.

- Никога не съм се чувствал другояче - отговори той. - Човек свиква с това.

- Монин имаше предвид кога е бил най-страшният момент - намеси се майка й.

- След като скочих от самолета с парашут. Падайки през тъмнината. Около мен звездите се движеха с голяма скорост; планетите се въртяха; парашутът ми се разтвори над мен като медуза. Студът гореше пръстите ми, очите ми пареха от спускането в тъмнината, скулите ми побеляваха от скреж. Лед сковаваше прасците ми. Сънят ме завладяваше. Бях изтощен, челюстта увисна над гърдите ми. Задрямал съм, през цялото време. Когато се събудих, се учудих. Топките ми бяха замръзнали.

- Горкичкият - прошепна Монин.

Аз не. Казах го доста силно.

Добре. Добре.

- Защо мъжете трябва да страдат толкова? - каза тя и прозвуча по-добре щом идваше от нея.

- Но какво правеше там горе? - попита Баумийстър младши.

- Ескортирах хенкели⁹, за да бомбардират Норфолк - отговори пилотът.

- Колко долно нещо за правене - каза Баумийстър младши.

- Беше някак анти-социално - намеси се Баумийстър старши.

- Но ти само се подчиняваше на заповеди - каза Монин, която най-накрая разкопча третото си копче. Отнема часове да се размрази хладилник. Тя знаеше това, но със сигурност хората бяха различни.

- За какво друго са заповедите? - отвърна германският пилот.

Сега той се чувстваше удобно, стъпалата му се вмъкваха между приборите за камината до огнището, а гърбът му се облягаше на най-дебелия чувал за боб. Виното му стоеше до огъня от половин час и все още беше ледено студено. Всичко

---

⁹ от нем. Heinkel – немски бойни самолети от Втората световна война

можеше да се случи в историята; и се случваше. Освен това, те бяха добри хора, дори и да схващаха бавно.

- Беше ли на голяма височина, когато скочи от самолета? - попита Монин.

- Не изглеждаше като четиридесет години - призна пилотът. - Беше по-скоро като мигване. Обаче падането сякаш нямаше край. Високо над мен звездите блестяха. Светлината им беше толкова уморена. Изглеждаха толкова далече. Минаваха край мен. Някои се залепваха за раменете и ръкавите ми. Други цапаха косата ми.

Беше истина. Като картина.

- Има неща, които не можеш да отхвърлиш с лека ръка - каза пилотът.

- Как ще се справиш? - попита Монин. - Светът е толкова променен. Имаме цветна фотография, слънчеви лампи, сателити, препарати, които могат да унищожат всеки микроб, за който се сетиш, италианска и мексиканска кухня, синтетични контрацептиви. И най-важното, ние сме в мир, не във война.

- Това е проблем номер едно - каза господин Баумийстър. - Трябва да свикнеш с мисълта за мир. Трябва да се приспособиш към мисълта за пътуване. Бил съм в Германия. Бил съм в квартала с публични домове в Хамбург, въпреки че съвсем не влязох там. Бил съм на Чекпойнт Чарли¹⁰. Има снимка за доказателство. Ходил съм по работа в Крефелд.

- Познавам Крефелд - каза парашутистът. - Крефелд е хубаво място.

- Крефелд е добре - отговори господин Баумийстър. - Не съм луд по него.

- Аз също съм пътувала - намеси се Монин. - До Гърция и Южна Италия. Никога не съм била в Майорка. Дори не мога да я посоча на картата.

Тя доста се гордееше с това.

- Проблем номер две е също проблем - каза господин Баумийстър. - Трябва да разбереш, че не се вписваш, че не си съвсем приобщен.

- Ще приема нравите и обичаите на местните - отвърна германският парашутист, гледайки Монин.

- Но не съвсем - каза тя. - Винаги трябва да бъдеш различен. Винаги трябва да си мъжът, който падаше четиридесет години. Никога не трябва да забравяш

---

¹⁰ контролно-пропускателен пункт между Източен и Западен Берлин по време на Студената война

положението си. Хората винаги го правят в днешни дни. Всичко, което ни остана е кралското семейство и дори те произнасят речи.

- Утре сутрин ще зароя парашута си. Даже по-добре, ще го изгоря.

Виното замая главата на пилота. Колко хубаво беше да е топло, да е сред хора, да усеща жени, да влезе в стаята и да знае, че наоколо има жени. Младата срещу него, с невъзможното за произнасяне име, имаше силно индивидуално обаяние.

Аромат, имаш предвид.

Аромат. Беше свалила ботушите си и ги беше облегла до ръже́на. Носеше чорапогачи с бримка на левия крак. Негово ляво, нейно дясно. Той падаше толкова много години. Сега отново можеше да започне да се изкачва. Би искал да започне с изкачването на тази бримка.

- Не трябва да мислиш за изгарянето му - каза господин Баумийстър. - Би бил полезен за толкова много проекти. Мога да го използвам за изолиране на заешките клетки. Мога да го използвам за обвиване на нагревателя. Имперският военен музей¹¹ може да го поиска за колекцията си. Кой знае? Може би нямат такова нещо в архива си. Освен това ще връща обратно спомените на госпожа Баумийстър. Тя ги сгъваше за момчетата.

- Така ли съм правела? Така ли ще направя?

- Разбира се! Бяха те снимали на един плакат, изглеждаше толкова щастлива. Нищо не те правеше по-щастлива от това да сгъваш парашути.

- Какво си правил ти татко? - искаше да знае Монин.

- Аз? Пълнех торби с пясък. Хиляди.

- Когато се присъединих към Немските военновъздушни сили¹² - каза немският пилот, - беше най-знаменития ден в живота ми. Баща ми ме прегръщаше; майка ми подаваше лице да я целуна. По природа те не бяха твърде демонстративни. Можеш да си представиш смущението ми, моето удовлетворение. Тогава се разхождах под ръка със сестра си в района на ресторанта в Дрезден.

---

¹¹ военен музей в Лондон, основан през 1920г., съдържа експонати от военни операции на британската армия от 1914г. до днес

¹² от нем. Luftwaffe – Немски военновъздушни сили

Отношението ѝ към мен беше доста неуместно; усъмних се, че се опитва да прикрие факта, че бяхме брат и сестра.

- Сигурно си удивителен в униформата си - въздъхна Монин. - В моето издание на „Илюстрирана история на дамското бельо” има снимки на мъже модели в елегантни гестаповски униформи, изтегнати на шезлонги, докато оскъдно облечени жени издърпват бавно ботушите им. Човек не може да бъде сигурен какво може или какво не може да се случи след това. Но се съмнявам, че такива жени са в състояние да се приберат отново в къщи.

- Монин, говориш много забавно - каза майка ѝ.

Господин Баумийстър реши, че това е достатъчно.

- Достатъчно! - намеси се той. - Утре отново ще имаме време да говорим. Гостът ни, нашият многоуважаем гост, сигурно е уморен.

- Всъщност съм бодър - каза германският пилот. - Не съм се чувствал така изпълнен с енергия от близо четирийсет години.

Господин Баумийстър настоя. Усети, че този абзац отиваше твърде далеч. Трябваше да се има предвид поносимостта към дърдорене на обикновения читател.

- Има време за започване на абзаца и време за приключването му - каза господин Баумийстър.

Разгънаха походно легло близо до огъня за германския пилот. Монин му донесе подложка и пухена покривка за легло; госпожа Баумийстър търсеше, за да намери мехлем за измръзналите места. Баумийстър младши слезе до градината, където хлъзгавите, блестящи гънки на парашута дремеха в клоните на ябълковите дървета. Луната матираше опънатите части.

- Докато не докосна това, няма да се заблуждавам - каза Баумийстър младши.

Изобщо не беше като корабно платно. А като да усетиш онези женски неща докато вървиш през секцията за бельо към тази за момчета. И беше влажно.

Той хукна обратно към къщата, бършейки бясно пръстите си в панталона.

Монин се промъкна незабелязано при пилота около полунощ. Махна ластика от косата си и я разпусна.

- Отива ти - каза пилотът.

- Не спиш ли? - попита Монин.

- Заспал съм - отговори й той. - Сънувам. Освен това, сънувам себе си. В хода на съня се събудих и открих млада жена с трудно произносимо име и силна телесна миризма да коленичи до походното ми легло, разпуснала червеникаво русата си коса.

- Ще измия краката ти с косата си - каза Монин.

- Това ще бъде необмислено - отговори германският пилот. - Ще излезеш отново навън с миризма на крака в косата си.

- Но може би светлината ще я заличи.

- Отдавна ще е изсъхнала - каза оправдаващо се той.

- Във всеки случай трябва да направиш промяна за мен - отвърна тя. - Настоявам, че ти променяш живота ми.

- Аз също съм изплашен - отговори германският пилот. - Уплашен съм, че ще сънувам по начин, който не искам. Уплашен съм, че ще сънувам отново на ябълковото дърво. Ужасно съм уплашен, че може да открия себе си да падам отново. Искам емоции, хлапета, разнообразни зеленчуци с вечерята, всички неделни вестници.

- Как можеш да го направиш? Това ли чувстваше през всичките тези години?

Гласът й започваше да потреперва.

- Спри, моля те! - каза той. - Каж ми какво надушваш?

- Нищо - отговори.

- Подуши по-упорито.

- Себе си - каза тя. - Кейкът, който не се получи. Теб. Чорапите, които съхнат на сушилника за дрехи до огъня. Кръвта в устата ми, където ухапах устни, за да спра да плача.

- Там горе нямаше нищо за душене. Четиридесет години.

Посегна към нея. Но тя се отдръпна.

Родителите Баумийстър шептяха.

- Разбираш ли гледната ми точка? - попита госпожа Баумийстър. - Не отричам, че той е много чаровен. Но това не е роман. В романа човек има повече време. Всичко можеше да се случи. Можеше дори да се установи и да се ожени за Монин. Но това е разказ, бързането е нежелателно. Не мога просто да кацна до този или онзи утре сутрин и да им кажа: „Знаете ли какво? Имаме гост в къщи. Той се отби късно снощи. Нощен полет. Случаен кораб. Елате да се запознаете с него. Няма да си ходи. Не е турист. Пилот е.”

- Разбирам гледната ти точка - каза господин Баумийстър.

- Освен това сме заблудени от автора. Когато каза, че нещо ще се случи и ни попита дали би могъл да избере нашето домакинство като представително семейство, ни беше дадено да разберем, че ще се случи нещо уместно. Не че небето ще се стовари върху ни. Мога да очаквам изненада. Тя те поддържа млад. Негодувам срещу неудобството.

- Да не споменаваме щетите по ябълковите дървета - каза господин Баумийстър.

- Абсолютно.

- Защо не можеше да падне на шосето? - попита с неприязън господин Баумийстър.

- Никога не е и помислял - отговори тя. - Същинско нехайство.

- Точно като германец - каза Баумийстър старши. - Като Джери.

- Освен това, никога не си представях пилот - продължи жена му. - Може би някой, който чисти басейни; или адвокат с новини за някой братовчед в Нова Зеландия.

- Всички адвокати са еднакви - каза господин Баумийстър. - Взимат, взимат, взимат.

Той все още мислеше за ябълковите дървета.

- Или приятел на Монин - говореше жена му. - Имам предвид истински приятел. Добро момче.

- Ще трябва да си върви - реши господин Баумийстър. - Тук няма място за него. Видя ли начинът, по който се появи?

- Знаех, че нещо лошо ще се случи тази вечер - отговори жена му. - Кейковете ми винаги се получават.

- Типичен проклет прусак - каза господин Баумийстър. - Просто се появи неочаквано.

- Това, което липсва в целия този епизод, - продължи госпожа Баумийстър - е, използвам най-правилната дума, за която се сещам, чувство за благоприличие.

- Взе ми думите от устата - каза съпругът ѝ.

Казаха му го на закуска. Но бяха деликатни и може би малко уплашени. Германците бяха много избухливи хора. Така че изчакаха, докато той приключи с яйцата си и пиеше втора чаша чай. Тогава те удариха.

- Това е пълен обрат - каза той.

- Никога не съм искал да чуя подобен език в къщата си - потръпна господин Баумийстър.

Германският пилот беше смутен.

- Мога да бъда полезен - каза той. - Ще бъда ценна придобивка.

- Ти си отговорност - продължи господин Баумийстър. Беше доста доволен, че знаеше някакъв правен език. - Определено си отговорност.

- Виждам начина, по който гледаш дъщеря ми - намеси се госпожа Баумийстър. - В частта между гърлото и стомахът. Наблюдавам те.

- Надявах се да имам отношения с нея - обясни пилотът. - Мисля, че сексът с нея ще е много задоволителен.

- Как смееш да говориш така пред родителите ѝ? - избухнаха и двамата.

- Очаквах този абзац всяка страница - каза пилотът. - Щях да представя план за обсъждане на автора.

- Как би го казал? - попита развълнувано Монин.

- Ръцете му я намериха влажна и очакваща. Тя му се нахвърли. „Господи”, крещеше, „Господи”.

- Никога не бих използвала Светото име по този начин - възрази Монин.

Последните три думи трудно се произнасят заедно.

Дадено.

- Никога на бих споменала „Исус” - каза Монин. - За каква ме мислиш?

- Имаш ли по-добра идея?

- Ръцете му отново посегнаха към нея. Мръщейки се, тя се отдръпна. „Не сега,” каза, „не още, не тук.”

- По-добре остави авторът да реши - каза пилотът.

Ето какво реших аз.

Известно време той беше съгласен да облизва подмишницата ѝ.

- Обичам малките ти косъмчета - каза ѝ.

- Достатъчно дълго беше там - отговори тя. - Сега отиди някъде другаде.

- Достатъчно! - намеси се господин Баумийстър. - Този абзац не отива наникъде. Въпросът е, че не си желан тук. Остави ни на мира. Намести се на нечие друго ябълково дърво. Объркай нечий друг кейк.

- Не можеш просто да ме изхвърлиш - каза пилотът. - Сякаш съм застояла вода или повреден цип.

- Ти си напаст. Домашен инцидент. Сянка, надвиснала над щастието на съвместния ни живот.

- Но не мога да си тръгна без моя парашут - упорстваше пилотът. - Аз съм нищо без него.

- Ако не се махнеш незабавно - каза господин Баумийстър, - ще трябва да извикам полицията. Ще се обадя на унищожителя на гризачи. Ще се обадя на инспектора по отводняване. Дори ще се обадя на доктора.

- Тръгвам - каза пилотът. - Но ти ме осъждаш на съдба, по-лоша от падането. Осъждаш ме на съществуване на предела. Ще бъда намачкан лист хартия: хартия, смачкана на топка, която децата да ритат.

- Това - прекъсна го господин Баумийстър - си е твоя работа.

- Но ти трябва да разбереш моята гледна точка.

- И какво ще се случи тогава? Ако го направя, какво ще остане за мен? Ще се намеря как обмислям гледната точка на телешкото месо, което ям, на антрацитните въглища, които изгарям, на ябълките, които събирам. Животът ще стане непоносим.

- Парашутът ми - каза пилотът. - Парашутът ми.

- Сигурно ни мислиш за глупави хора - продължи господин Баумийстър. - Как мога да съм сигурен, че няма отново да се отбиеш у нас. През стъклото на оранжерията или през хоризонталната греда на покрива. Каква гаранция можеш да ни дадеш? И откога думата на един шваба означава нещо? Изгорих парашута ти.

- Не мога да повярвам - отговори пилотът. Обзе го паника.

- Надхитрих те - каза господин Баумийстър. - Прецаках те. Излязох и го направих, докато ядеше първото си яйце, точно преди да започне абзацът.

- Беше твърде зает да гледаш части и детайли от дъщеря ми - добави госпожа Баумийстър.

- Обръщам се към автора - изплака пилотът.

Не ме занимавайте с това. Аз само пиша анонимно.

- Обръщам се към ...

Да?

- Обръщам се ...

Така?

- Обръщам ...

- Кажи го най-сетне, за Бога!

- Аз.

Семейство Баумийстър седеше долу на късна вечеря. Господин Баумийстър сгъваше броя от сряда на Норуич Хроникъл. Госпожа Баумийстър имаше по-добър късмет с пандишпанения си кейк. Монин почти беше престанала да кърви. А Баумийстър младши се ухили, озъбвайки се.

- Вижте тези предмети - каза той.

Отвори войнишката торба и изсипа съдържанието ѝ. Някои от тях блещукаха и искряха поради естеството си; други не.

- Германски пари - каза господин Баумийстър.

- Хитлеристки марки - поправи го синът му.

- Дали имат някаква стойност? - попита Монин.

- Трябва да попиташ някой филателист - отговори брат ѝ. – Но аз мисля, че наистина имат.

- Bravo! - каза господин Баумийстър. - Какво друго?
- Гребен. Пръстен с печат. Острилка за моливи. Капки за очи. Ластик за коса.

- Това е мое - обади се Монин. - Негодник! Откраднал го е.
- Кога се случи това? - попита Баумийстър старши.
- Миналата нощ - отговори Монин. - Прерових джобовете му. Мислех, че може да има медал за храброст.

- Той да има медал за храброст? - присмя се баща й. - Тях ги дават само на истинските мъже.

Госпожа Баумийстър се появи с безупречен пандишпанен кейк. Всички извикаха одобрително.

- Кейковете ми винаги се получават - каза тя.

Господин Баумийстър направи знак с ръка за тишина.

- Снощи чухме – или ни се стори, че чухме – шум. Звук. Безпокойство. Нещо, помислихме – или решихме, че сме помислили – се случваше. Може би. Беше тъмно по това време. Звукът се разпространява по-лесно през нощта.

- Слязох до градината - каза Баумийстър младши. - Не ми харесва да казвам това пред жените. Някой беше ходил до тоалетната.

- По голяма или малка нужда? - попита майка му.

- И двете.

- Представяш ли си! - възкликна госпожа Баумийстър.

- Отърва ли се от него? - попита господин Баумийстър.

- Изгорих го.

- Аз също слязох до градината - каза Монин. - Намерих части от заек.

- Представяш ли си! – отново възкликна майка й.

- Отърва ли се от него? - попита господин Баумийстър.

- Изгорих го.

- И аз - намеси се госпожа Баумийстър - също слязох до градината. Открих парчета стъкло.

- Представяш ли си? - каза Монин.

- Вдигнах ги с един парцал и ги изхвърлих в кофата за боклук - продължи майка й.

- Много странно - каза господин Баумийстър. - Когато слязох до градината...

- Да? - попитаха всички.

- Не забелязах нищо необичайно.

Госпожа Баумийстър издуха изсъхнало брашно от стрелките на часовника. Тогава започна да ги върти обратно на часовниковата стрелка с пръста си.

- Колко е часът? - попита щастливо тя.

Така вече е по-добре.